

LA VALL DEL MOGENT

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 5

Preu: 25 cèntims

El President Macià és mort!!

En la diada de Nadal, quan donava el primer batec el campanar del Pati dels Tarongers de la Generalitat, expirava cristianament el primer President de Catalunya, l'honorable Francesc Macià i Llusà.

La casualitat ha volgut fer també que en la diada de Nadal, Catalunya estés de dol. Fa un any que els magatzems «El Siglo» estaven en flames i molts ciutadans es quedaven sense treball i a l'ensens perdia Barcelona un prestigi comercial.

Quins mots més greus! Sembla un somni! Macià és mort!!... Ja no és entre nosaltres! La mort l'ha engolit, com així ho farà amb tots nosaltres... En aquests moments en que tots som iguals en front la humanitat, on els odis i rancors desapareixen i són la realitat de la vida, la seva obra política, com tots els capdavanters de masses, està alliberada de les disputes dels homes. Ara la història jutjarà amb fredor que jamai no sentirem els que vertaderament l'hem volgut, el seu pas per Catalunya.

La figura d'aquest gran patrici ha de quedar gravada en la nostra ment i gravat al cor el nom d'aquest home que el seu cor li bategà sempre per tot el que significués Catalanisme.

Avui tenim l'ànim prou afligit per a comentar la seva vida, que dedicà en tots els seus actes al triomf de les llibertats catalanes; ens queda temps per a fer-ho; avui encara és calent el cos del venerable ciutadà Macià.

Ens serà difícil avenir-nos amb

el fet real de la seva mort, perquè don Francesc Macià ens ha arribat fins el moll dels ossos i s'ha infiltrat fins el més íntim de la nostra ànima la plena sensació d'aquella figura senyorívola, expressiva, franca, simpàtica, plena manifestació externa d'un esperit net, com aquella blancor de la seva testa inoblidable.

Tota la seva distingida família rebí la més sincera expressió del nostre condol.

F. SEGARRA M.

Injúries, no; senyors...

El número de «L'humanitat» corresponent al dia 13 del present mes de desembre, a la secció de «Regionals», un corresponal o no sabem que, de La Roca, dedica a LA VALL DEL MOGENT i als homes que la fan, una renglera de frases tan grolleres i pocasoltes, que, la veritat, ens haurien sorprès si no estessim ja acostumats a la literatura cada dia més desvergonyida del diari del senyor Companys.

No sabem ni ens interessa, la personalitat del corresponal, que després de criticar descaradament els nostres «pseudònims», posa per tota signatura tres majúscules. El que sí estem segurs, és que aquest senyor no és ni serà mai capaç de crear un periòdic com LA VALL DEL MOGENT; abans al contrari, fracassarà i farà fracassar tots els negocis i assumptes en els quals intervingui, ja que d'un home que té, com ell, per lema «salut i revolució», no cal esperar-ne gran cosa més.

Vagin aquestes ratlles com a resposta a l'il·lustre periodista de «L'humanitat».

LA DIRECCIÓ

Jove presumit:

**Si la moda vols seguir
i comptes amb pocs diners,
no hi ha més, t'ha de vestir
En Caussa, de Granollers**

Sant Roc, 14 - Sastreria

Els pressupostos de l'Esquerra

El senyor Conseller de Finances de la Generalitat va sotmetre un projecte de llei per a unes transferències de crèdit.

Això vol dir ben clarament que el Govern que administra els cabals de Catalunya no ha trobat en el pressupost la manera de pagar determinades despeses que, pel que es dedueix, el senyor Pi i Sunyer, anterior Conseller de Finances, no calculà bé i per a subsanar aquella equivocació el senyor Santaló vol rebaijar altres partides que ell creu menys necessàries.

Si fos el pressupost de la Generalitat fruit d'un estudi ferm i presentat amb dades fermes i no «apotèmiques», això no passaria. I ara el senyor Santaló, mirant en interès dels «humils», ha procurat, no rebaijar aquelles partides que els afectessin; no, senyors, ans al contrari, l'Esquerra, que en les seves campanyes promet l'«oro i el moro» i que diu, quan no té qui contradigui els seus oradors, que les seves preocupacions són envers els «humils», que el pensament està envers les obres humanitàries, que el seu interès està envers els pobles petits, mancats dels mitjans de vida tan necessaris com les carreteres, camins veïnals, etc., que fa que siguin allunyats de la civilització; però n'hi ha prou per a fer un petit raciocini del projecte de transferència del senyor Santaló per a veure que «del dicho al hecho va un trecho» i es veu que d'acord amb aquesta paradoxa s'ha inspirat i va proposar rebaijar les següents partides:

La que fa referència a les jubilacions dels Mossos de l'Esquadra.

Peons caminers.

També la de tan interès per als pobles de Catalunya, com és la partida de construcció de carreteres i camins veïnals que el senyor Santaló proposà rebaijar a la suma de tres centes cinquanta mil pessetes!!

També de vital interès per a les comarques, com és la de rebaijar-se la partida que fa referència als *Hospitals Comarcals*... I això que deien que aquest Govern era comarcall... Ja feia bé aquella vella...

Però, si bé es veu clarament l'afavoriment als humils, almenys les partides que volen augmentar aquests «administradors» fossin de gran interès. Però, senyors meus, no és així; sinó que l'Esquerra augmenta les partides destinades a pagar festes de la Generalitat, i la